

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HOÁ HÀ NỘI
Khoa Sáng Tác & Lý Luận – Phê Bình Văn Học

-----0 0-----

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

(KHÓA 9, 2006-2010)

Sinh viên thực hiện: Vũ Thị Huyền Trang

Lớp: K9

Hà Nội 06/2010

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA LÝ LUẬN SÁNG TÁC VÀ PHÊ BÌNH VĂN HỌC

VŨ THỊ HUYỀN TRANG

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 9, 2006-2010)

HÀ NỘI 6/2010

MỤC LỤC

1. Ôm
2. Định nghĩa về mẹ
3. Anh không đến
4. Bước chân
5. Trẻ con thành phố
6. Hậu chiến trường
7. Thân phận
8. Ra đường
9. Trôi
10. Hành khách

Ôm!

Nằm một mình trong căn phòng tập thể
Nghe niềm vui vọng vào
Những bước chân rầm rập đi qua sau cánh cửa hép hờ
Đếm đi đếm lại
Chẳng thấy tiếng chân người quen
Gió lùa vào lạnh buốt.

Nằm nghe tiếng thở của mình nặng nhọc
Cứ ngỡ tiếng thở dài của ai đang ngồi rất gần mình.

Chỉ mong có một ai đi qua
tiện tay
khép hộ mình cánh cửa.

HN 18-11-2009

Định nghĩa về mẹ

Người ta đưa ra trăm ngàn cái định nghĩa khác nhau về mẹ
Vẫn không phải là mẹ của con.

Như bây giờ
Khi ngồi một mình trong căn phòng
Mẹ là chiếc ghế
Là bức tường
Là cái cốc uống nước.

Ngẩng mắt lên
Mẹ là trần nhà
Là viên ngói.

Nhắm mắt vào mẹ là những giấc mơ.

Đừng giận con nhé
Mẹ là con kiến đang bò giữa lòng bàn tay con
Con bắt mẹ để chơi
Làm sao mẹ thoát?

04 – 03 – 08.

Anh không đến

Cánh cửa không mở
Em nhắm mắt
Không thấy mùi anh ngồi gần
Buồn không mở mắt.

Em chặn kim đồng hồ bằng tiếng thở dài
Cánh cửa không mở
Lẽ nào anh không nhớ?
Nhắm chặt mắt hơn
tự huyễn hoặc mình

Không phải!
Không phải!

Cánh cửa mở

Người đứng!

15-11-07

Bước chân

Tuổi thơ
Tôi đi bằng bước chân dài hơn cơ thể
Từ nhà ra cánh đồng
Con châu chấu đạp chân xây sát tuổi chân trần.

Lớn lên
Tôi đi bằng bước chân dài hơn suy nghĩ
Từ nhà ra con đường
Hụt chân
Quên cả chính mình.

Giờ đây tôi đi bằng bước chân ngắn hơn bàn tay
Từ con đường về nhà
Thương mẹ ngồi lặng cầm cuối giường
Nhìn từ nhà ra ngõ.

Trẻ con thành phố

Trẻ con thành phố hàng ngày được bố mẹ dẫn đi ăn thịt chim quay
Rồi ra phố tìm hàng thú nhồi bông
Về nhà chơi chim nhựa
Cổ tích bây giờ đã có đĩa xem
Ngay cả lời ru cũng từ đài cát xét.

Trẻ con ở quê bảo: “Chúng nó sướng hơn mình”

Thương câu ca dao ngóng về phía ấy
Cru mang một cánh cò gầy

Muốn bay về thành phố gặp cơn mưa...

HN 2009

Hậu chiến trường

Bốn mươi năm, sau ngày ông hy sinh
Trên ban thờ đã lạnh hồn hương khói
Di ảnh ông gián nhấm mồn một mắt
Đứa chắt ngô nghê: “Ngáo ộp bủ kia”.

Bốn mươi năm sau đâu phải chiến trường?

Ông hy hình chỉ để lại mẩu tin
Bốn mươi năm sau chưa tìm về hài cốt
Cháu đi dọc Trường Sơn gặp hàng trăm đôi mắt
Đôi mắt nào cũng chỉ gặp một màu xanh...

Màu xanh ấy cũng hoài nghi đến lạ.

Bốn mươi năm sau, ngày ông hy sinh
Chuyện trong nhà với bao nhiêu sóng gió
Mỗi lần con cháu hư

Đêm. Bà khóc ông

Bà trách:

“Ông chết đi rồi bỏ lại mình tôi”.

Mỗi khi nhà có chuyện chẳng yên
Mẹ đôn đáo chạy khắp nơi xem bói
Rồi trở về quỳ trước ban thờ ông mẹ khóc:
-Chúng con sẽ đi chiêu hồn nhập mộ
Xin ông đừng về hành con cháu tội thêm.

Bốn mươi năm
Hơn mười lần chiêu hồn nhập mộ ông
Chiếc mộ giả máy ủi về đồi lấp
Lũ trẻ trần trâu chỉ tay cười khảnh khách
Những nóc nhà từ phía ấy mọc lên

Bà ngồi lặng cuối giường mắt đau đáu nhìn ra thời mở cửa
Những ngón tay run run quờ vào khoảng không như khâu từng mảnh vỡ

Đêm.

Bà cầm ảnh ông trong mồn mồi

Phía mắt gián ăn ứa vệt nước đục ngầu.

Bốn mươi năm sau đâu phải chiến trường?

CT 13-7-2009

Thân phận

Tôi đã từng ướm qua hàng trăm chiếc giày cũ ven đường
Chiếc rộng quá chân tôi lọt thỏm
Mười ngón chân nhìn tôi lạ lẫm
Những đôi giày xếp hàng chờ đến lượt thử vai.

Cũng có lúc tôi ướm nhầm hai chiếc lệch đôi
Thấy bao đôi mắt xung quanh cười mình kệch cỡm
Có nhiều đôi đẹp nhưng quá chật
Cố nhích vào.

Đau

Không gỡ nổi ra.

Sau mỗi cuộc ướm giày đôi chân mệt mỏi nằm im
Thấy chân mình lồng vào bao đôi chân khác
Tôi đã thử đi vào hàng trăm số phận
Lại bắt gặp đôi giày cũ năm nào mình đã bán đi.

22-4-2009

Ra đường

Ra đường ngày Hà Nội rét nhất
Thấy thương con manơcanh bị chủ lột trần
Lõa lồ trước dòng người
Tay không che nổi...

Ra đường ngày Hà Nội đông nhất
Thấy thương cái cột đèn phải thức chong chong
Nhắm mắt đỏ
Hấp háy mắt vàng
Tắc đường không phải vì quá nhiều xe cộ mà vì mỗi một cái đầu có ít nhất một suy nghĩ...

Ra đường ngày bình thường
Thấy thương mình
Đơn điệu!

Đêm noel 2008

Trôi...

Con vẫn ngồi lặng im phía sau khung cửa
Nơi ánh nắng e dè không dám chạm vào da
Ở bên ngoài bức tường cũ mình tự mọc rêu
Phả vào con hơi thở nặng nề của kẻ kéo thời gian già cỗi.

Những ý nghĩ vô định
Trôi
Bám vào bất cứ đâu chúng có thể kí sinh
Ăn mòn nhựa sống.

Những nỗi buồn vô định
Trôi
Về phía khái niệm ngày
Đêm
Nỗi buồn thả mình về lòng đất.

Nỗi nhớ vô định
Trôi
Về phía căn nhà không cửa
Nơi mẹ vá những đêm dài vào ngày.

Thế giới con
Trôi
Về mẹ...

Hành khách

Tôi đã nghe cả một trường ca trong chưa đầy nửa tiếng đồng hồ
Phía ồn ào:

-Trường ca gì mà ngắn thế?

Chao ôi!

Tôi chưa chát trả lời: “Như thế là có tội

Người ta đi hết cả cuộc đời cay đắng chắt thành thơ.”

Khi thiên hạ khen thơ

Nhà thơ cúi mặt

Mái tóc hoa râm đồ buồn trên nụ hoa loa kèn e ấp

Mười ngón tay gầy run run lau mắt

Đó là căn bệnh của người già

Hay nước mắt?

Xuôi

Xuôi

Tiếng nói

Tiếng cười.

Một trường ca đọc trong nửa tiếng đồng hồ

Mà bấy nhiêu con người

Bấy nhiêu số phận

Đã vượt mắt cho chiến tranh bao nhiêu lần mà sao vẫn thức?

Metro(1)

Metro

Metro

Ga nào bến cuối?

Tôi - Cái sự trẻ bây giờ

Bỗng khao khát thêm sống một phút của “Trường Sơn” đến thế.

Metro

Metro

Metro

.....

21-4-2009

Chú thích:

Metro: Là tên bản thảo trường ca của nhà thơ Thanh Thảo, “Metro” là tàu điện ngầm.

Tự bạch

Họ Tên: Vũ Thị Huyền Trang

NS: 02-07-1987

Quê quán: Chí Tiên - Thanh Ba - Phú Thọ

Sinh viên lớp k9 - Khoa Sáng Tác - Lý Luận & Phê Bình văn học - ĐH Văn Hóa Hà Nội.

“Tôi thường làm thơ những lúc buồn nhất để trút vào thơ mọi tâm sự với mong muốn làm lòng mình thanh thản. Nhưng không phải lúc nào buồn cũng làm được thơ, đã có lúc tôi thử ép mình làm thơ. Dĩ nhiên là tôi thất bại. Cũng có nhiều lúc thơ tự thức dậy trong một khoảnh khắc nào đó của đời sống, trong khoảnh khắc của những cung bậc cảm xúc khác nhau. Cũng có khi sau một đêm thức dậy tôi tiếc nuối, bứt rứt khôn nguôi vì mình vừa đánh mất một câu thơ mà cho dù đã cố gắng lắm cũng không thể tìm lại được. Sau tất cả những trạng thái cảm xúc đó tôi thấy mình trưởng thành hơn, trân trọng hơn những thành quả lao động nghệ thuật mà mình có được. Để rồi tự rút ra một bài học rằng “cho dầu thơ ca có lãng mạn, bay bổng và ngẫu hứng đến đâu đi nữa thì vẫn cần đến những chủ thể sáng tạo có ý thức lao động nghệ thuật, cần mẫn như một con ong mật”.

Có một thời gian dài tôi không làm một câu thơ nào hết. Cái ý nghĩ rằng có lẽ tôi sẽ phải chia tay với thơ làm tôi thấy bất an. Để rồi một ngày, dù đang ở đâu, đang làm một công việc gì đó, một ý thơ chợt lóe lên, tôi nóng lòng muốn viết nó ra đến mức nếu không viết ra tôi sẽ mất những câu thơ hay nhất trong cuộc đời cầm bút. Thế mới biết rằng, sau tất cả những lo toan, bộn bề, những buồn vui thất thường của đời sống thơ vẫn luôn ngấm chấy. Hay nói đúng hơn là tất cả những điều đó âm thầm nuôi sống mầm thơ trong mình mà nhiều khi ta cứ tưởng nó đã biến mất rồi.

Bốn năm qua thơ trong tôi cũng trưởng thành lên từng ngày giống như tôi vậy. Những niềm vui, nỗi buồn đã mang màu sắc khác. Khi nào nhận ra cái “tôi” của mình đã chạm tới những cái tôi khác, dù là rất nhẹ, thì đấy chính là lúc tôi nhận ra mình đã lớn”

Em xin gửi lời cảm ơn đến thầy hướng dẫn và thầy phản biện đã giúp đỡ chúng em hoàn chỉnh tác phẩm tốt nghiệp của mình. Chúc các thầy luôn mạnh khỏe và dồi dào sức sáng tạo.

